

Pullot piiloon

Istuskelen viihtyisän kävelykadun penkillä ja odottelen henkilökohtaista matkaopastani. Aurinko paahtaa. Lähistöllä lonkoilee sekalaista sakkia, ja laitapuolen kulkijoitakin on joukossa. Hemmoilla on kaikenlaista virvoketta. Keskustellaan, korotetaan ääntäkin, mutta mitään häiriötä ei aiheudu.

Pukumiehiä, hienoja leidejä, metelöiviä teinejä rullalautoineen, lapsiaan vahtivia äitejä poukkoilee kuin muurahaisia eri suuntiin. Auringon kuumuus pullauttaa hikikarpaloita otsalle, ja olo alkaa tuntua tukalalta. Mitähän jos?

Repussani on poikkeuksellisesti pari tölkkiä ohrapirtelöä. Ne on paikallisen tavan mukaan pakattu ruskeaan paperipussiin, sellaiseen, joita Suomessakin käytettiin takavuosina suojaamaan kalliarvoisia lasipulloissa myytäviä nesteitä. Mitähän jos?

Otan tölkin repustani, mutta pidän sen kuitenkin paperipussin suojassa. Napsautan. Tsih. Maistuupa makealta. Aurinko ei enää tunnukaan niin polttavalta, ja tuulikin henkäilee vilvoittavasti.

En päässyt puoleenkaan väliin tölkkiä, kun joku taputtaa tukevasti olalle. Katson taakseni. Siinä seisoo keltaiseen huomioliiviin pukeutunut poliisietä. Hän tekeytyy vihaisemmaksi kuin oikeasti onkaan.

Jepari töräyttää, että nyt on parempi kaataa tölkki heti tyhjäksi, tai tulee iso sakko. Valutan kiltisti aarteeni takanani olevaan kukkapenkkiin. Kytän kasvoilla häivähtää ymmärtäväinen hymynpilkahdus.

Samassa kaupungissa, ei niin kaukana kävelykadusta sijaitsee iso puisto. Iltaisin ja viikonloppuisin siellä istuskelee ja makailee monenlaista porukkaa. Joillakin on retkituolit ja -pöydät matkassa. Samppanja-, viini- ja olutpullot jätetään näkyvästi esille. Puheenkalkatus ja nauru raikaa. Kukaan ei tule taputtelemaan olalle eikä tarjoamaan sakkolappuja.

Tajuan vähitellen virheeni. Oluttölkkiä olisi voinut pitää kädessä avoimesti, ei ruskeaan paperipussiin verhottuna.

Omia eväitä koskevat säännöt vaihtelevat paljon eri puolilla maailmaa. Tämä koskee niin vapaita oleskelupaikkoja kuin maksullisia tilaisuuksiakin. Syitä on moninaisia.

Ei saa herättää pahennusta eikä näyttää huonoa esimerkkiä. Yleinen turvallisuus vaatii ihmisten tavaroiden tarkastamista. Yhä useammin syynä on puhdas bisnes. Omia eväitään nautiskeleva ei osta järjestäjien järjestömän kalliita tuotteita.

Niinkin vanhoillisessa maassa kuin Englannissa katsoja voi tuoda mukanaan Wimbledonin tennisturnaukseen viinipullon tai vastaavan määrän muuta juomaa. Kanaalin toisella puolella vastaavissa paikoissa vesipullokin on kielletty. Ja kun ostaa järjestäjien vesipullon, siitäkin otetaan korkki pois, jolloin sen käyttö tavallisena vesipullona on hankalaa.

Missä siis se kultainen keskitie? Piknikeillä ei tietenkään saa aiheuttaa häiriötä muille kulkijoille. Jäljet pitää siivota ja ottaa roskat mukaansa.

Mutta miksi vain alkoholia pelätään. Tupakoitsijat saavat ulkosalla syyttää sätkänsä vaikka toisen nenän edessä ja heittää kohta tumpin jalkoihin.

Konserttien, turnausten ja muiden kansanjuhlien järjestäjät sahaavat omaa oksaansa, jos kaikki muu kuin äidin rannoissaan tuoma vauvanruoka kielletään.

pajen.fi